

Staan in het Licht

'Ik ben in de wereld gekomen als een **LICHT**,
om iedereen die in mij gelooft,
niet in het duister te laten.'

(Johannes 12:46)

Staan in het Licht

In december 1996 zong de hoofdgemeente van onze denominatie voor het eerst liederen over de geboorte van Christus. Het was een emotioneel moment. We waren christenen, maar in de jaren daarvoor dachten we dat het zondig was om de geboorte van Jezus in december te vieren. Zelfs zingen over Zijn geboorte riep een scherpe gewetenspijn op. Als kerk was ons geleerd en hadden we geloofd dat een viering van Jezus' geboorte een heidense uitvinding was die stamde uit de eerste eeuwen van de christelijke geschiedenis, en daarom zou het verkeerd zijn om daar op welke manier of welk moment dan ook aan mee te doen. [Voor meer informatie hierover, lees ons artikel "Is it a sin to observe Christmas? (Is het een zonde om kerst te vieren?)"]

Ik kan me herinneren dat ik moeite had om de woorden op het scherm te lezen (er stonden geen liederen over Jezus' geboorte in ons liedboek) door de tranen die in mijn ogen sprongen. Mijn ervaring was niet uniek; anderen die aanwezig waren hebben me verteld dat dit moment hen op dezelfde manier raakte.

Ik bid dat we nooit cynisch worden of uitgeblust raken wanneer de tijd de herinnering vervaagt aan de nieuwheid en frisheid van de nieuwgevonden vrijheid om advent te vieren. Ik bid dat we nooit de innerlijke vreugde verliezen die kerst ons, door Gods genade, kan geven. Het lijkt wel of er overal waar we kijken, in de periode rondom kerst, decoratieve lichtjes zijn – witte lichtjes en gekleurde lichtjes en brandende kaarsen. Vroeger leerden we onze kinderen dat dit prachtige vertoon van licht één van Satans manieren was om zonde aantrekkelijk te maken. Nu kunnen we in de fysieke lichtjes en kleuren genieten van een vage reflectie van de onbeschrijflijke pracht van het ware Licht die in de wereld gekomen is en dat iedereen verlicht.

" In het Woord was leven en het leven was het licht voor de mensen. Het licht schijnt in de duisternis en de duisternis heeft het niet in haar macht gekregen.... het ware licht, dat ieder mens verlicht en naar de wereld kwam.... Het Woord is mens geworden en heeft bij ons gewoond, vol van goedheid en waarheid, en wij hebben zijn grootheid gezien, de grootheid van de enige Zoon van de Vader" (Johannes 1:4-5, 9, 14).

Het is passend en inspirerend dat het fonkelende vertoon van licht en kleur een groot deel uitmaken van het adventsseizoen. Voor ongelovigen zijn deze vertoningen niets meer dan de zoveelste reclametruc van hedendaagse middenstanders. Maar voor ons die in het evangelie geloven, die God kennen en Jezus Christus die Hij gezonden heeft, kunnen ze een verwijzing zijn naar de glorie van de Ene en Enige Zoon van God, die de vrede en rust brengt waar de hele wereld naar verlangt en smacht.

Verlangen van naties

In de dagen toen Jezus meer dan 2000 jaar geleden geboren werd in Bethlehem, woonde er een godvruchtige oude man, genaamd Simeon, in Jeruzalem. De Heilige Geest had aan Simeon geopenbaard dat hij niet zou sterven voor Hij de Christus gezien had. Op een dag leidde de Heilige Geest Simeon naar de tempelpleinen – de zelfde dag dat Jezus' ouders de baby Jezus brachten om te voldoen aan de vereisten van de Thora.

Toen Simeon de baby zag, nam hij Jezus in zijn armen en loofde God, terwijl hij zei: "Nu laat u, Heer, uw dienaar in vrede heengaan, zoals u hebt beloofd. Want met eigen ogen heb ik de redding gezien die u bewerkt hebt ten overstaan van alle volken: een licht dat geopenbaard wordt aan de heidenen en dat tot eer strekt van Israël, uw volk" (Lucas 2:29-32).

Simeon loofde God voor wat de Schriftgeleerden, de Farizeeën, de hogepriesters en de wetsgeleerden niet konden bevatten: Israëls Messias was niet alleen voor de redding van Israël, maar ook voor de redding van alle mensen in de wereld. Jesaja had dit al lang daarvoor geprofeteerd: "Dat je mijn dienaar bent om de stammen van Jakob op te richten en de overlevenden van Israël terug te brengen, dat is nog maar het begin. Ik zal je maken tot een licht voor alle volken, opdat de redding die ik brengen zal tot aan de einden der aarde reikt" (Jesaja 49:6; zie ook 42:6-7).

Verdeeldheid

Lucas vertelt ons dat Jozef en Maria zich verbaasden over wat Simeon zei over Jezus (Lucas 2:33). En hun verbazing werd nog groter toen Simeons boodschap omsloeg naar een openbaring van veroordeling toen hij aan het tweede gedeelte van zijn openbaring begon. Eerst zegende hij Jozef en Maria. Toen richtte hij zich tot Maria. Simeon zei: "Weet wel dat velen in Israël door hem ten val zullen komen of juist zullen opstaan. Hij zal een teken zijn dat betwist wordt, en zelf zult u als door een zwaard doorstoken worden. Zo zal de gezindheid van velen aan het licht komen" (vers 34-35).

Door Jezus zouden mensen in Israël ten val komen en mensen in Israël zouden opstaan. Wat de heersers van de Joden voor waarheid hadden aangenomen over de Messias, over de Zoon van Mensen en over het Koninkrijk van God, werd compleet omgedraaid. Dit kind zou worden gehoond, veracht, bespot en veroordeeld, en de harten van hen die tegen Hem opstonden zouden al de arrogantie, trots en zelfzuchtigheid tentoonspreiden die erin te vinden was. Mensen zouden verdeeld worden door hem, en dit zwaard van verdeeldheid, deze prijs van het discipelschap, zou zelfs van toepassing zijn op Jezus' eigen moeder – zij zou ook, als één van de dochters van Israël, moeten besluiten of ze in Hem zou geloven, of over Hem zou struikelen.

Jaren later zou Jezus tijdens zijn bediening verklaren: "Denken jullie dat ik gekomen ben om vrede te brengen op aarde? Geenszins, zeg ik jullie, ik kom verdeeldheid brengen. Vanaf heden zullen vijf in één huis verdeeld zijn: drie tegen twee en twee tegen drie. De vader zal tegenover zijn zoon staan en de zoon tegenover zijn vader, de moeder tegenover haar dochter en de dochter tegenover haar moeder, de schoonmoeder tegenover haar schoondochter en de schoondochter tegenover haar schoonmoeder " (Lucas 12:51-53).

Valse verwachtingen

Het Messiaanse zwaard van verdeeldheid snijdt nu nog net zo diep en zeker als in de eerste eeuw. Velen die beweren in Jezus te geloven kunnen hun persoonlijke gevoel van wat een echte Messias zou moeten zijn en doen niet van zich af zetten. Het afsterven van je eigen wereldse blik – persoonlijke- en groepsidentiteit, plannen, ideeën over succes, focus van emoties, gevoel van controle, veiligheid en persoonlijke goedheid – is geen onderdeel van het plan voor mensen die alleen verkondigen christen te zijn.

Het geloof om je eigen kruis op je te nemen en Jezus te volgen wordt al te makkelijk verward met een vleselijke toewijding aan een goddelijke held die onze vijanden zal vernietigen en de vervulling van onze eigen zelfzuchtige dromen en plannen zal brengen. Geloof in Jezus Christus brengt de dood van ons "oude zelf" met zich mee en de wederopstanding in een nieuw leven waarin we een nieuwe identiteit hebben – de identiteit van Christus. We zijn "dood voor de zonde" en "in Christus Jezus levend voor God" (Romeinen 6:3-11). Door dit bovennatuurlijke delen in de dood en wederopstanding van Christus, leven christenen niet langer voor zichzelf, voor hun persoonlijke of gemeenschappelijke succes, macht en veiligheid in de wereld, maar voor God. Hun hoop ligt niet in de fijne dingen die de wereld kan bieden, maar in God die ons een veel beter land te bieden heeft – een hemels land (Hebreeën 11:13-16).

Steen des aanstoot

Jesaja had eeuwen eerder over de verdeeldheid geschreven die de Messias zou brengen: "Hij zal een heiligdom zijn, maar ook de steen waaraan men zich stoot, de rots waarover de twee koningshuizen van Israël struikelen, de valstrik en het net waarin de inwoners van Jeruzalem verstrikt raken" (Jesaja 8:14).

"Maar dit zegt God, de HEER: Ik leg in Sion een fundament met een uitgelezen grondsteen, een kostbare hoeksteen. Wie zijn vertrouwen daarop grondvest, hoeft geen andere toevlucht te zoeken" (Jesaja 28:16). Voor sommigen, zij die hun vertrouwen op Hem stellen, is Hij een hoeksteen die een fundering zal zijn voor een rotsvast huis. Maar voor hen die op zichzelf vertrouwen, is Hij een steen waarover ze zullen struikelen en vallen.

Dit zijn de profetieën waarmee Jezus de heersers van Israël uitdaagde: "Maar hij keek hen aan en vroeg: ‘

Wat betekent dan wat er geschreven staat: "De steen die de bouwers afkeurden is de hoeksteen geworden"? Iedereen die over die steen struikelt zal gebroken worden, en iedereen op wie die steen valt zal worden verpletterd" (Lucas 20:17-18).

Jezus confronteerde deze heersers met deze profetieën in de context van de vergelijking die Hij ze net had verteld, over het afnemen van de wijngaard van de huidige pachters om die aan anderen te geven (van de Israëlieten aan de heidenen). Er waren in het begin Joden die Jezus accepteerden, maar de meerderheid weigerde te luisteren en de synagogen werden de vervolgers van de mensen die in Hem geloofden.

Paulus en Petrus gebruikten dezelfde profetieën om uit te leggen waarom de Israëlieten hun eigen Messias afwezen, terwijl de heidenen Hem aannamen: "Wat kunnen we hieruit nu opmaken? Hoewel ze er niet naar hebben gestreefd, zijn heidenen als rechtvaardigen aangenomen, op grond van hun geloof. Maar Israël, dat ernaar streefde door de wet rechtvaardig te worden, heeft dat niet bereikt. Wat is daarvan de oorzaak? Ze handelden alsof het van hun daden afhing, en niet van geloof. Ze zijn over de steen gestruikeld" (Romeinen 9:30-32).

"In de Schrift staat immers: 'In Sion leg ik een hoeksteen die ik heb uitgekozen om zijn kostbaarheid; wie daarop vertrouwt, komt niet bedrogen uit.' Kostbaar is hij voor u, die erop vertrouwen. Voor wie er niet op vertrouwen, geldt echter: 'De steen die de bouwers afkeurden is de hoeksteen geworden.' En: 'Het is een steen waarover men struikelt, een rotsblok waaraan men zich stoot.' Zij struikelen omdat ze Gods woord niet gehoorzamen, daartoe zijn ze bestemd" (1 Petrus 2:6-8).

'Getrouw overblijfsel'

Mensen zijn tot de dag van vandaag over deze rots blijven struikelen. Zelfs sommige christenen vinden het evangelie van Gods genade door Jezus Christus aanstootgevend. Het idee dat God, omwille van Jezus, de goddeloze rechtvaardigt door geloof alleen, zonder dat hij hoeft te voldoen aan een bepaalde standaard van gehoorzaamheid (Romeinen 4:5), is zelfs voor sommige christenen aanstootgevend en verontrustend.

Wij mensen willen ons graag goed voelen over onszelf. We willen het gevoel hebben dat we goede en deugdzame mensen zijn. En omgekeerd houden we niet van het idee dat mensen die niet goed en deugzaam zijn, mensen die anders zijn dan wij, door God gerechtvaardigd kunnen worden door alleen het evangelie te geloven zonder dat ze ook maar één van de beproevingen van rechtvaardigheid door moeten maken die wij voor ons gevoel doorgemaakt hebben.

Bepaalde christelijke groeperingen willen graag het gevoel hebben dat ze het getrouwe overblijfsel zijn, de ware en getrouwe heiligen van God, de deugdzamen die als enigen God vreugde geven en gekozen zijn door God. Ze houden van het idee bijzonder te zijn, en ze stellen verschillende standaarden en regels op om het uitschot, de huichelaars,

de valse broeders buiten hun heilige kring te houden. Ze kijken uit naar de dag dat Christus terug zal keren om hun groepering te zuiveren als de getrouwe minderheid en de boze meerderheid te vernietigen.

Ze identificeren zichzelf als het “nieuwe Israël”, de mensen die nu het aanzien hebben van Gods uitverkorenen, en ze zijn vastbesloten om niet dezelfde fouten te maken die Israël maakte door geen gehoor te geven aan haar roeping. Sommige groeperingen eigenen zich zelfs enkele van de merktekenen toe die God aan Israël gaf als een symbool van de “speciale positie” van de groep voor God.

Het is waar dat God Israël riep om zijn speciale volk te zijn en dat God Israël speciale geboden gaf die hen apart zette als Zijn uitverkorenen. Maar wat veel christenen over het hoofd zien, is dat God Israël niet alleen voor henzelf uitkoos, maar voor de redding van alle volken. Door Israël, trad God op tegen de zonden van de hele wereld. Maar Israël, zondig als het was, kon de trouw aan God niet opbrengen die nodig was voor de taak. En midden in de mislukking van Israël, bracht God Zijn uitverkorene in de wereld, Zijn Messias, als de volmaakte plaatsvervanger van Israël om te doen wat Israël niet kon doen. En nu Hij dat heeft gedaan, is er nog maar één “merkteken” van Gods volk, en dat teken is Jezus Christus.

Het nieuwe Israël

De Israëlieten waren het volk van God. God had ze gekozen uit de volken en ze apart gezet door een verbond als Zijn eigen speciale volk. Hij deed dit niet alleen voor hen, maar voor de uiteindelijke redding van alle volken (Jesaja 49:6). Maar Israël faalde. Zij moesten een licht zijn voor de heidenen, maar hun licht was uitgegaan. Ze slaagden er niet in het verbond te houden. Maar God is trouw aan zijn verbond ongeacht de trouweloosheid van zijn verbondsvolk (Romeinen 3:3-4).

Bij de voleinding ter tijden, stuurde God zijn eigen Zoon, de volmaakte Israëliet, die het verbond volmaakt hield als het nieuwe Israël (Romeinen 5:18-21). Ondanks de mislukking van Israël, volbracht God door Jezus alles wat met het verbond bedoeld was om te volbrengen.

Jezus was de beloofde Messias, de volmaakte plaatsvervanger van het verbondsvolk, en zodanig was Hij ook het ware licht voor de heidenen, de Ene door wie zowel Israël als alle volken bevrijd zijn van de zonde en in het gezin van God gekomen zijn.

Werken der wet

De joden geloofden dat ze het volk van God waren op grond van het houden van de “werken van de Thora”. Maar we moeten dit niet verkeerd begrijpen. Dit betekent niet dat de joden dachten dat ze Gods volk waren op basis van morele integriteit of het houden van alle 613 wetten die in de Thora staan (de wet van Mozes).

Met “werken der wet” doelt Paulus op die specifieke aspecten van de Thora die de essentie en het doel van de Thora weergaven – die aspecten die Israël apart hielden van de volken rondom hen en hen als Gods eigen speciale volk kenmerkten.

Deze “werken der wet” waren 1) besnijdenis, 2) de Sabbat en 3) de reinheidswetten (de wetten van rein en onrein). Dit waren de werken der wet, de tekenen van het verbond, die Israël apart hadden gezet als het volk van God, als afgezonderd van de heidenen, als Gods eigen special volk.

Wet van geloof

Nu vertelt Paulus de joden dat zij niet het volk van God zijn op basis van de werken van de Thora, maar op basis van de thora van geloof. Door geloof in Jezus, de beloofde Christus (of Messias) van God, worden de Israëlieten, evenals de heidenen, gemaakt tot het ware verbondsvolk van God op basis van hun identiteit in Christus – het ware Israël, en als het ware Israël, de ware vertegenwoordiger voor God voor de mensheid zelf (Romeinen 3:19-26).

In Christus volbracht God alles wat de Thora moest volbrengen. Door ons geloof op Christus te stellen, door onze loyaliteit aan Hem te geven, door één te worden met Hem, worden we leden van de trouwe verbondsgemeenschap, het volk van God – niet door de werken van de Thora, maar door een nieuwe thora, of wet, de thora van geloof (Romeinen 3:27-30).

Stellen wij door dit geloof de Thora buiten werking? In geen geval. In tegendeel, we bevestigen de Thora (vers 31). Hoe bevestigen we de Thora? Omdat de wet juist door geloof in Christus, en alleen door geloof in Christus, gehouden wordt op de manier waarop God het vanaf het begin bedoeld had.

Het doel van de wet was om van Israël Gods volk te maken, om hen als Zijn eigendom aan te duiden. Ze slaagden er niet in de wet te houden. Ze werden Lo-Ammi, of “niet mijn volk”, zei God (Hosea 1:9). Maar nu zegt Paulus ons dat wij, door geloof in Christus, en niet door het houden van de wet, de ware houders van de wet worden, het ware volk van God, omdat we door geloof geïdentificeerd worden met de ware Israëliet, de ware mensheid, Jezus Christus, de volmaakte. Door geloof in Christus delen we met Israël in de verlossing om "ammi" te worden, of "mijn volk" (Hosea 14:4).

Niet twee categorieën

Paulus vertelt de jood en de heiden dat de “werken der wet” niet langer de manier zijn waarop God zijn volk markeert. De vervulling van de Thora is nu ten tonele verschenen. De essentie en het doel van de Thora is vervuld door geloof in Jezus – iedereen die geloofd is nu een volwaardig lid van het volk van God. Er zijn geen twee categorieën – joden als de oorspronkelijke leden van het koninkrijk en heidenen als de leden die er later bijgekomen zijn.

Nee, zegt Paulus.

Op basis van geloof in Christus, zijn joden en heidenen beiden volwaardige leden van het koninkrijk; er is geen verschil (Romeinen 3:29-30).

Gods volk behoort Hem toe op basis van geloof in Christus. Besnijdenis, de Sabbat en de reinheidswetten zijn niet langer van belang (Galaten 5:1-6; Kolossenzen 2:16-17)—niet omdat ze niet voor een tijd nodig waren, maar omdat ze nu vervuld zijn in Christus. Deze “werken der wet” blijven zien als noodzakelijk om tot het volk van God gerekend te worden, is ontkennen dat Jezus de wet heeft vervuld, ontkennen dat Hij de climax van het verbond is, dat Hij de ware Israëliet is en de ware mens in wie het volk van God nu moeten worden geïdentificeerd.

Identiteit alleen in Christus

Er is mij vaak gevraagd: "Maar is het niet goed om de Sabbat toch te houden, omdat het bevolen was door God, ook al weten we dat het nu niet meer van ons gevraagd wordt? Zou God daar niet blij mee zijn?" Het antwoord op deze belangrijke vraag is nee. Als we van het oude Israël een wet overnemen die in Christus vervuld is, gaan we voorbij aan wat God heeft gedaan in Christus en degraderen we Hem tot iemand die de wet niet volledig heeft vervuld.

Christus ontbond de wet niet – Hij vervulde de wet (Matteüs 5:17). Nu vervullen wij de wet door in Hem te geloven (Romeinen 3:21-22). Wij zijn houders van de wet in Christus volgens de oorspronkelijke betekenis en doel van de wet, niet door de werken van de wet te houden, maar door ons geloof op Jezus te stellen door wie God de wet heeft vervuld (Romeinen 4:4-8).

Het oorspronkelijke doel en de betekenis van de wet was het definiëren en identificeren van het ware volk van God. Israël slaagde er niet in de wet te houden. Maar God faalt niet! In Christus, hield God de wet voor Israël, als de volmaakte plaatsvervanger van Israël, de volmaakte Israëliet. En als de volmaakte Israëliet, verlost Jezus niet alleen Israël, maar werd Hij het licht voor de heidenen dat Israël niet kon zijn. Dit was geen plan B. Dit was Gods plan en doel vanaf het begin. Wij worden gedefinieerd en geïdentificeerd als het ware volk van God door geloof in Christus.

Israël kon de wet niet houden, en door het verbond te verbreken, werden zij "niet mijn volk," zei God (Hosea 1:9). Maar in Christus werd niet alleen Israël verlost, maar alle mensen zijn verlost op een nieuwe en beter manier, de manier van het geloof, de manier die ons Gods volk maakt in Christus, de ware en volmaakte Israëliet, de ware en volmaakte mens.

Als we teruggaan naar de werken van de wet, inclusief de Sabbat, is het alsof we geen idee hebben van het feit dat Jezus de wet heeft vervuld en ons oproept om ons geloof helemaal en volledig op Hem te stellen. We kunnen niet uit onszelf rechtvaardig zijn. Alleen als we één zijn met Christus de Redder, worden we als rechtvaardig gerekend.

Terug gaan naar de werken van de wet, betekent dat we niet volledig begrijpen wat God heeft gedaan in Jezus. Het betekent dat we vastzitten aan het idee dat God een bepaalde vorm van rechtvaardigheid van ons vraagt en dat God zijn volk identificeert door ten minste één van de werken van de wet, in dit geval, het houden van de Sabbat. Onze identiteit als Gods volk ligt in geloof in Jezus Christus, niet in het uitvoeren van tekenen die aan het oude Israël gegeven zijn. (We moeten natuurlijk onderscheid maken in het houden van de Sabbat en de leer dat dit opgedragen is aan christenen aan de ene kant en een bijeenkomst van aanbidding op zaterdag aan de andere kant.)

(Op zaterdag bij elkaar komen is niet hetzelfde als leren dat het houden van de Sabbat een vereiste is voor redding.)

Goedbedoelde bevestiging

Zo nu en dan zegt een leider van een andere denominatie of kerk tegen één van onze leden of voorgangers: "Het is goed dat jullie de heilige dagen en de Sabbat houden en dat moeten jullie vasthouden."

Sommigen van ons zien dat als een soort bevestiging dat onze voormalige gebruiken goed waren en als een reden voor ons om dit in stand te houden. Deze christenen bedoelen het natuurlijk goed, maar zij hebben niet ervaren wat het rampzalige gevolg is van terug gaan naar wat Jezus al volbracht heeft – de veroordelende geest die het voorbrengt, de exclusiviteit die het met zich meebrengt en de ondermijning van het evangelie dat het veroorzaakt, doordat de aanhangers ervan het gevoel krijgen dat ze het woord moeten verspreiden over "deze goede zaak" die ze ontdekt hebben.

Ze hebben nog niet te maken gehad met de Bijbelse en geestelijke zaken die wij onder ogen moesten zien over de Mozaïsche wet, maar ze bewonderen wel de vreugde die ze zien in onze aanbidding.

Wij zijn zondaars, niet rechtvaardiger van onszelf dan Israël was. Alleen wanneer we onze zondigheid zien en ons geloof op de Ene stellen door wie God de kwade rechtvaardigt, kunnen we gerekend worden als rechtvaardig omwille van Hem (Romeinen 4:16, 22-25). De kerk heeft de genade van God net zo hard nodig als Israël dat had. Allen die hun vertrouwen in Christus stellen, zowel heidenen als joden, worden alleen gered doordat God trouw en goed is, niet omdat wij trouw zijn geweest, of omdat we een geheime formule hebben gevonden, een "ware" doctrine of de "ware" kerk.

Vertrouw op Jezus

Wat maakt het zo moeilijk om op Jezus te vertrouwen? Het is moeilijk om op Jezus te vertrouwen omdat Hem vertrouwen betekent dat je je leven in Zijn handen moet leggen, en dat betekent dat je de eigen controle over je leven op moet geven. Dat is niet makkelijk.

We willen graag de controle over ons eigen leven hebben. Wij willen graag de dienst uitmaken, onze eigen beslissingen nemen en dingen op onze eigen manier doen.

We willen zeker en veilig en vrij en gerespecteerd zijn, en we leven ervoor om zeker en veilig en vrij en gerespecteerd te worden en om die zekerheid en veiligheid en vrijheid en respect te behouden. We zijn graag onafhankelijk van invloeden van buitenaf die onze stijl in de weg staan.

In de eerste hoofdstukken van Jesaja, zien we een vreselijke tragedie. Het teken dat God de koning van Juda gaf voor verlossing, voor redding, voor vrede, werd afgewezen. Het werd afgewezen omdat de koning zijn eigen plannen had over hoe het volk het beste gered kon worden. De veiligheid van zijn koninkrijk overgeven aan God was niet Achaz' idee van leiderschap (zie Jesaja 7:1-17).

God heeft een lange termijn plan voor onze verlossing en veiligheid en Hij heeft een korte termijn plan. Maar, zoals Achaz, kunnen wij de vruchten van zijn plannen niet ontvangen als we niet sterk staan in ons geloof. Er zijn vele manieren om sterk te staan. Sommige mensen, zoals koning Achaz, staan sterk in militaire macht. Anderen staan sterk in financiële zekerheid, in hun persoonlijke integriteit of hun persoonlijke reputatie, hun vaardigheden of hun kracht, hun verstand, onderhandelingen of intelligentie.

Geen van deze dingen is slecht of zondig op zichzelf. Maar als mensen hebben we de neiging om ons vertrouwen op zulke dingen te stellen, en daardoor steken we onze energie en toewijding in het verdedigen en in stand houden en verzamelen van deze dingen om zekerheid en veiligheid en vrede te hebben.

Nederig wandelen

De weg die ons door de beproevingen van ons leven zal brengen en ons naar de vreugde en vrede van God zal leiden, de diepe vrede van het hart die zorgt voor echte troost en die bij ons blijft, is sterk staan met ons vertrouwen op God. Het is niet sterk staan met ons vertrouwen op de dingen die we kunnen krijgen of dingen die we kunnen doen – inclusief, zoals we zagen, de werken van de wet.

Menselijk gezien is het natuurlijk voor ons om God te zien als iets wat een goed gevoel geeft voor de feestdagen, maar niet iemand die effectief is als de nare dingen van het leven echt ernstig worden. Niets is minder waar. Als we onze problemen aan God toevertrouwen samen met de positieve acties die we ondernemen om ze aan te pakken, en ze aan zijn zorg, voorziening en verlossing toevertrouwen in plaats van "Hem aan de kant te zetten", belooft Hij met ons te zijn.

Jakobus schreef, "Vernedert u voor de Here, en Hij zal u verhogen" (Jakobus 4:10). "Val op je knieën," zegt het kerstlied (O Holy Night).

God roept ons om deze levenslange kruistocht aan de kant te zetten, om onszelf te verdedigen, onszelf te promoten, onszelf veilig te stellen, onze bezittingen te beschermen, onze reputatie te beschermen en ons leven te verlengen, alsof God niet onze voorziener, onze beschermer, onze hoop en ons lot is.

Deze façade, deze illusie die we hebben of die ons leven onder controle kan houden, moet vallen, en dan kunnen we opstaan in Christus, en worden wie we echt zijn – Gods eigen kostbare kinderen die Hij redt en helpt, wiens gevechten Hij strijdt, wiens angsten Hij bedwingt, wiens pijn Hij deelt, wiens toekomst Hij zeker stelt en wiens reputatie Hij beschermt. Door alles op te geven, winnen we alles. Door te knielen, verrijzen we.

Door onze verkeerde illusie of persoonlijke controle aan de kant te zetten, worden we bekleed met al de glorie en pracht en rijkdom van het hemelse eeuwige koninkrijk. .

"Werpt al uw bekommernis op Hem, want Hij zorgt voor u," schreef Petrus (1 Petrus 5:7). Wat benauwt jou? Je zonden? Een vijand? Een financiële ramp? Een verwoestende ziekte? Een onvoorstelbaar verlies? Een onmogelijke situatie waaraan je absoluut niets kunt doen? Een rampzalige en pijnlijke relatie? Een zwartmaken van je naam? Valse beschuldigingen? Werp al je zorgen op Hem want Hij zorgt voor je. Hij heeft zijn Zoon gestuurd en door Zijn Zoon pakt Hij onze handen en tilt ons op en schijnt het licht van Zijn glorie in de donkere en pijnlijke crisis waar we door heen gaan. Ook al gaan we door een dal van diepe duisternis, we zijn niet bang, want Hij is bij ons.

God heeft ons het teken gegeven dat Zijn redding zeker is: "Vandaag is in de stad van David jullie redder geboren. Hij is de Messias, de Heer" (Lucas 2:11). Laten we ons vertrouwen op Hem stellen.

Daarom vieren christenen de geboorte van Jezus. En daarom zouden christenen de weinigen onder hen die uit angst of uit ongemak, of uit persoonlijke overtuigingen, dat niet doen, niet mogen veroordelen.

Dezelfde God die zoveel van ons houdt dat Hij zijn Zoon heeft gestuurd om ons te redden, houdt van ons allemaal, zelfs als we onwetend zijn of last hebben van een stuk bijgeloof, zoals we allemaal hebben. Samen staan we allemaal in de genade van God onder het bloed van Christus. Met Paulus, kunnen we oprecht zeggen, " Gode zij dank voor zijn onuitsprekelijke gave!"

By Mike Feazell, Glendora, USA
Copyright © Grace Communion International 2013

